

Sygn. akt XI Ka 1313/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Żmigrodzka- spraw.

Sędziowie SO Elżbieta Kowalska

SO Sławomir Kaczor

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

przy udziale Prokuratora Ireneusza Kuny

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013r.

sprawy **S. S.**

oskarżonego z art. 286 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 29 maja 2012r. sygn. akt **II K 138/09**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że opis czynu przypisanego uzupełnia o stwierdzenie, iż oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od S. S. na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt XI Ka 1313/12

UZASADNIENIE

S. S. oskarżony został o to, że: w okresie od dnia 30 grudnia 1999 r. do dnia 25 sierpnia 2000 r. w L., w B.woj. (...), działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z M. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach uprzednich uzgodnień i ustalonego podziału ról, wprowadził w błąd (...)Sp. z.o.o w L.w ten sposób, że pomimo nieistnienia tytułu prawnego przyjął i podpisał wystawione przez M. W.na przedsiębiorstwo „PPHU (...)” fikcyjne faktury VAT o nr: (...)r. z dnia 02 marca 2000 r. (...)z dnia 19 kwietnia 2000 r (...)z dnia 17 maja 2000 r (...)z dnia 18 maja 2000 r (...)z dnia 22 maja 2000 r. które następnie M. W.przedłożył w (...)Sp z.o.o. powodując ich wykupienie i uruchomienie przelewów na rachunek przedsiębiorstwa (...) „ w ramach przyznanego mu na mocy umowy faktoringu nr (...)limitu wartości wykupionych faktur, czym doprowadził (...) Sp. z.o.o.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 126 800,80 zł tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim wyrokiem z dnia 29 maja 2012r. oskarżonego S. S. uznał za winnego tego, że w okresie od 30 grudnia 1999 r. do dnia 25 sierpnia 2000 r. w L., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach uprzednich uzgodnień i ustalonego podziału ról, wprowadził w błąd (...) Sp. z.o.o w L. w ten sposób, że przyjął i podpisał wystawione przez inną osobę na przedsiębiorstwo (...) faktury VAT o nr: (...) z dnia 5 stycznia 2000 r., (...) z dnia 14 stycznia 2000 r. (...) z dnia 02 marca 2000 r. (...) z dnia 19 kwietnia 2000 r (...) z dnia 17 maja 2000 r (...) z dnia 18 maja 2000 r (...) z dnia 22 maja 2000 r. poświadczając niezaistniałe w rzeczywistości transakcje gospodarcze, które następnie inna ustalona osoba przedłożyła w (...) Sp z.o.o. powodując wykupienie i uruchomienie przelewów na rachunek przedsiębiorstwa „(...)” w ramach przyznanego jej na mocy umowy faktoringu nr (...) limitu wartości wykupionych faktur, czym doprowadził (...) Sp. z.o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 126 800,80 zł tj. dokonania czynu z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk skazał go na karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych; przyznał ze Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. z Kancelarii Adwokackiej w R. kwotę 2.789,64 zł (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt dziewięć zł sześćdziesiąt cztery gr) z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu S. S.; na mocy art. 624 § 1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych opłaty i zwolnił od ponoszenia wydatków, w tym kosztów obrony z urzędu, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator. Zaskarżył powyższy wyrok w części na niekorzyść oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 5 kpk oraz 413 § 2 pkt 1 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niesłusznym zaniechaniu określenia w opisie czynu przypisanego oskarżonemu działania w warunkach czynu ciągłego, pomimo prawidłowych w tym zakresie ustaleń faktycznych przyjętej kwalifikacji prawnej czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ujęcie w opisie przypisanego oskarżonemu S. S. czynu- działania w warunkach czynu ciągłego.

Apelację wniósł również obrońca oskarżonego. Zaskarżył powyższy wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj:

- art. 4, 7, 366 § 1, 410 kpk polegające na ocenie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, przyznanie prymatu jedynie dowodom obciążającym oskarżonego, co doprowadziło do niezasadnego uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu;

które to uchybienia doprowadziły Sąd do

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia który mógł mieć wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżony w okresie od dnia 30 grudnia 1999 r. do dnia 25 sierpnia 2000 r. w L. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach uprzednich uzgodnień i ustalonego podziału ról, wprowadził w błąd (...) Sp. z.o.o. w L. mimo tego, że pozostaje to w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. S. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radzynie Podlaskim.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jedynie apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie, bowiem podniesione w niej zarzut i wniosek są zasadne.

Trafnie podnosi skarżący, iż zaskarżony wyrok wydany został z obrazą przepisów prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia z uwagi na sprzeczność pomiędzy przyjętym przez sąd opisem czynu przypisanego oskarżonemu, a kwalifikacją prawną w zakresie działania przez oskarżonego w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k. Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że zachowanie oskarżonego polegające na systematycznym przyjmowaniu i podpisywaniu faktur od tej samej osoby, następujące w krótkich odstępach czasu i w celu dalszej ich realizacji – złożenia w firmie factoringowej, wyczerpało przesłanki działania w warunkach czynu ciągłego o jakim mowa w art. 12 k.k. Wskazane ustalenia zawarte na stronie 8 uzasadnienia znalazły odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Przesłanek tych jednak zabrakło w opisie czynu, za który S. S. został skazany. W takiej sytuacji słuszny jest wniosek apelacyjny prokuratora o uzupełnienie opisu czynu stwierdzeniem, iż oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego.

Bezasadna w stopniu oczywistym okazała się natomiast apelacja obrońcy oskarżonego.

Odnosząc się do niej wskazać należy, że kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie, nie dopuszczając się istotnej, mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 4,5,7 kpk, a więc jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny oraz jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a zwłaszcza nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.

Wyrok – zgodnie z art. 410 kpk – znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania. Brak jest zatem podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy w sposób uporządkowany przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakie fakty i na podstawie jakich dowodów uznał za udowodnione oraz nieudowodnione, a w tym dłaczego obdarzył wiarą poszczególne dowody. Ocena wyjaśnień oskarżonego S. S. jak również zeznań świadków S. B. i M. W. a także pozostałych dowodów z dokumentu poprzedzona została należywym ich ujawnieniem. Stwierdzić przy tym trzeba, iż Sąd Rejonowy swe stanowisko co do oceny poszczególnych dowodów (ich wiarygodności lub niewiarygodności) wyczerpująco i logicznie (z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego) uargumentował w uzasadnieniu, uwzględniając tak okoliczności korzystne dla oskarżonego, jak i przemawiające na jego niekorzyść. Dlatego ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji podlega ochronie z art. 7 kpk. Było to niewątpliwie działanie w ramach swobodnej oceny dowodów, przez co Sąd Odwoławczy nie stwierdził, by ramy tejże oceny zostały przekroczone. W szczególności Sąd w sposób prawidłowy ocenił zeznania S. B.. Świadek ten dokładnie opisał oszukańczy mechanizm pozyskiwania środków w ramach zawartej z firmą (...) umowy faktoringu, wskazując na sposób działania M. W. i jego kierowniczą rolę w tym procederze, a także rolę zarówno swoją jako reprezentującego (...), jak i taką samą rolę S. S. jako przedstawiciela „PPHU (...)”. Świadek kategorycznie stwierdził, iż treścią faktur VAT był towar w postaci tarcicy, który był wykorzystywany przy wystawianiu fikcyjnych faktur i tworzeniu wrażenia obrotu handlowego, który również był fikcyjny. Podał, iż występował w imieniu (...) jako kupujący od PPHU (...) i sprzedający M. W.. Pozornie (jako (...)) kupował od M. W. tarcicę, ale nie miał środków, żeby za nią zapłacić. Te środki dawał (...), który płacił należność z faktur na rachunek W.. Z kolei (...) jako dłużnik (...) spłacał tę należność w ratach. Wszystkie pieniądze pozostawały u W.. To samo drewno było, więc kilkakrotnie pozornie sprzedawane.

Prawidłowo Sąd Rejonowy zeznania S. B. uznał za wiarygodne jako szczegółowe, konsekwentne. Dodatkowo należy podnieść, iż znajdują one potwierdzenie w dowodach nieosobowych w postaci faktur oraz umowy faktoringu. Mimo, iż jego relacja stanowiła podstawę do pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, nie ukrywał faktów dla siebie niekorzystnych, co dodatkowo przemawia za wiarygodnością formułowanych przez niego twierdzeń.. Podkreślić należy, że S. B. podtrzymał odczytane mu, a składane wcześniej wyjaśnienia i zeznania. Słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy na fakt, iż ich wiarygodność wzmacnia dodatkowo treść fragmentu wyjaśnień S. S., który z nimi koreluje.

S. S., przesłuchiwany, bowiem w toku postępowania przygotowawczego w dniu 25 sierpnia 2005 r. opisał schemat wystawiania faktur i transakcji w ramach faktoringu z (...). Oskarżony przyznał, iż transakcje związane z faktoringiem sprowadzały się w istocie do wystawiania przez niego na prośbę M. W. faktur zaś, same transakcje w rzeczywistości nie miały miejsca. Drewno wymienione w fakturach faktycznie znajdowało się na placu zakładu M. W.. Dokonana ocena wyjaśnień S. S. we wskazanej wyżej części jako wiarygodnych z uwagi na ich zbieżność z konsekwentnymi wyjaśnieniami i zeznaniami S. B. nie budzi zastrzeżeń. Zwrócić przy tym należy uwagę na fakt, iż złożenie podczas wskazanego przesłuchania przez oskarżonego relacji tożsamej z relacją S. B. nie było przypadkowe, a zaistniała zbieżność, przemawia za przyjęciem, iż to właśnie te a nie poprzednie czy kolejne wyjaśnienia S. S. są szczerze.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się również błędów przy ocenie zeznań M. W.. Fakt, iż zarówno ten świadek jak i S. B. zostali prawomocnie skazani za przestępstwa objęte niniejszym postępowaniem sam w sobie nie oznacza, że zeznania te winny być jednakowo ocenione. Decydujące w tym zakresie znaczenie miała bowiem treść ich relacji oraz zgodność bądź niezgodność z innymi dowodami.

Sąd Okręgowy podzielił argumentację Sądu I Instancji zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co czyni zbędnym jej powielanie.

Wobec powyższego zupełnie nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, bowiem tego rodzaju błąd wynikać musi bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, natomiast Sąd Okręgowy nie stwierdził naruszenia przepisów prawa procesowego w tym zakresie, mających wpływ na treść orzeczenia. Podkreślić przy tym należy, że w orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok SN z 24 marca 1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84). Możliwość zatem przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych. Skarżący natomiast w środku odwoławczym nie wykazał w najmniejszym stopniu, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd Rejonowy.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia, przy uwzględnieniu prawidłowo ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego w oparciu o dokonaną analizę i ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, prezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie dała zatem podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie przez niego żądanym.

Z uwagi na to, że z apelacji wynika, iż jest ona zwrócona przeciwko całości rozstrzygnięcia – art. 447 § 1 kpk, tym samym należało się również odnieść, co do kary. Sąd Odwoławczy dokonał instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku i pod tym kątem, stwierdzając, że także w tej części jest on prawidłowy. Orzeczone przez Sąd Rejonowy kara pozbawienia wolności, gdy się zważy na dotychczasowy tryb życia oskarżonego oraz jego uprzednią wielokrotną karalność i to za przestępstwa tego samego rodzaju, nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk, a tylko wówczas możliwa byłaby korekta tego wyroku na korzyść oskarżonego. Wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego S. S., świadczy o tym, że Sąd Rejonowy miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, a także we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary (art. 53 kk). Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele wychowawcze wobec oskarżonego jak też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje, rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego

zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w kodeksie karnym oraz ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z 14 listopada 1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, z 3-4, poz. 51). Przy czym na gruncie uregulowania art. 438 pkt. 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną w pierwszej instancji można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa- nazwać rażąco niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Z przytoczonych wyżej względów, wobec braku okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 kpk, zaskarżony wyrok – poza wskazaną zmianą- jako trafny, należało na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia treść art. 634 kpk w zw.z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r.(Dz.U. 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).